

Nevermore

Поль Марі Верлен

О спогади, мовчіть!.. У млявому осонні
До вирію дрозди летіли напівсонні,
А з лісу, що жарів в осінньому вісоні,
Журилися вітрів фаготи унісонні.

Ми з нею вдвох ішли по стежці польовій,
Волосся і думки тріпав нам вітровій,
І раптом, глянувши на мене із-під вій:
"Скажи мені, який був день найкращий твій?"

Спиталася вона. Я тільки посміхнувся
Й устами вдячними побожно приторкнувся
До білої руки, а серце стало нить.

Ах, ніжні первістки лілей благоуханних,
Як запах ваш п'янить, як солодко бринить
Несміливе "люблю" уперше з уст коханих!

* Ніколи більше (англ.).